

begrebet var meget udviklet, f. Ex. Universitetet, Pensionskasser, hvort det er Pligt for Bedkommende at indskyde et vist Beløb af sin Embedsindtægt, for derved at sikke enten sig selv eller sine Efterladte en vis Pension; men dette har hidtil, saavidt jeg har hørt, aldrig været betragtet som en Krænkelse af Nogens Ret. Vi have nylig her haft et Lovforslag som behandlede en særlig Institutions Forhold, nemlig det kongelige Theaters, og det ærede Medlem vil erindre, at der ved dette bestaaer Enkeltkasser, Forførgelsesforeninger og deslige, af forskjellig Art for de ved Theatret ansatte Personer, og at disse have bestaaet i lang Tid, uden at noget Menneske har flaget derover. Man har ivertimod fundet, at det var yderst velsignelsestrig Institutioner, og de have alle været baserede paa, at Enhver skulde lide et Afdrag af sin Løn, sædvanlig visse Procent af den. Der var endog i det samme Lovforslag, saaledes som det kom fra Regjeringen og den Commission, der har behandlet Sagen, foreslaaet Oprættelsen af en ny Pensionskasse, der ligeledes var baseret paa saadanne paabudne bestemte Afdrag; men det ærede Medlem fandt dengang ikke noget Sædeles at indvende mod hele denne Indretning. Jeg tør altsaa troe, at den Grundsetning som her er Tale om, ikke er saa overmaade fjendtlig stillet til, hvad der almindelig er vedtaget — og jeg vil sœie til — ikke alene i vort Land, men ogsaa i Udlandet i vidt Omfang; thi der er næsten ikke noget civiliseret Land i Verden, hvor der ikke findes Institutioner af denne Art, hvor der ikke existerer saadanne Pensionskasser, hvori Indtrædelsen er tvungen, og hvor Bedkommende maa gjøre Indskud i Kassen af en vis Portion af sin Gage for at opnaae en vis Pension. Dette altsaa om Hovedpunktet i det ærede Medlems Foredrag. — Det ærede Medlem meente fremdeles, at det er en Feil ved dette Forslag, at man har vendt sig mod Gagerne istedetfor at vende sig mod Pensionerne, og det ærede Medlem yttrede stor Billighed til at gaae saa yderligt overfor Pensionerne som muligt. Jeg tilstaaer, at det er en Erfaring, som jeg oftere har gjort, at den, som er en Modstander af et bestemt fremkommet Forslag,

der har nogen Udsigt til praktisk at blive gennemført, paa eengang bliver meget rundhaandet med Hensyn til andre Forslag, som endnu svæve i Luften, og siger, at hvis Forslaget var kommet saaledes og saaledes og ad en anden Vej, saa skulde man blot have seet, hvor han skulde have været villig til at gaae ind derpaa, men at derimod det bestemte Forslag, som foreslaa, var saa overmaade daarligt, at han ikke kunde tiltræde det. Derfor troer jeg, mine Herrer, at vi ikke maae formeget stole paa, at det ærede Medlem, hvis Forslaget havde haft en anden Skikkelse, vilde have været mere villig til at gaae ind derpaa. Det Forslag, som det ærede Medlem fremsatte her i Aften, har jeg første Gang hørt i Aften, og Thinget vil vistnok undskyldte, at jeg ikke saaledes strax udtømmende kan udtale mig om et Forslag af den Art. Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at det dog er en Ting, som ikke har en ganske ringe Betydning, at der virkelig er Sifferhed for, at Embedsmændene naar de gaae af, ikke komme til at være nødlidende. Jeg veed, at der er ikke saa Medlemmer, af Thinget, som nære den Anskuelse, at det maalkæe var rigtigst, naar man reent ud lod saamange af Embedsmændene, som det paa nogen Maade lod sig forene med Grundloven, tjene paa de Billaar, at de selv maatte sørge for sig, naar de gik af. Dette er en Tanke, som jeg meget godt kan forstaae fra de Herrer's Standpunkt; men jeg vil dog sige en Ting dertil, og det er, at jeg er fuldstændig overbevist om, at dersom det kom til Stykket, saa vilde denne Tankes Gjenforelse blive os overmaade dyr. Vi vilde nemlig ikke kunne værges os mod den Følelse og den Tilskyndelse, som enhver Mand har i sine private Forhold, at, naar Nogen har tjent ham længe og gaaer fra ham paa sine gamle Dage, naar han er svag, og ikke mere er istand til at tjene, saa vil han ikke lade denne Mand lide Nød og Sult; saa at, naar det var en Embedsmand, der iøvrigt havde været en hæderlig, fortjent og dygtig Mand, og som nu var gaaet af uden Pension og uden ellers at have Noget at leve af, saa vilde vi ikke kunne værges os mod de Andragender om Understøttelse, der kunde komme til